

ע"פ 2832/17 - מחמוד עבד אל כרים, עמאר חבשי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2832/17

ע"פ 2874/17

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופטת י' וילנר

המערער בע"פ 2832/17:

מחמוד עבד אל כרים

המערער בע"פ 2874/17:

עמאר חבשי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעורים על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת
מיום 15.02.2017 בת"פ 51775-08-16 שניתן על ידי
כבוד השופט ח' סבאג

תאריך הישיבה:

י"ג בטבת התשע"ח (31.12.2017)

בשם המערער בע"פ 2832/17:

עו"ד עלאא סלימאן

בשם המערער בע"פ 2874/17:

עו"ד ראשד דראושה

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונחים לפנינו שני ערעורים שאוחדו על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (ת"פ 51775-08-16, כב' השופט ח' סבאג), המכוונים נגד חומרת עונש המאסר בפועל שהוטל על המערערים. על המערער בע"פ 2832/17 (להלן: מערער 1) נגזר עונש מאסר בפועל בן 36 חודשים וכן הופעלו שני מאסרים על תנאי, האחד לתקופה של עשרה חודשים והשני לתקופה של חודשיים, בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שנגזר בתיק הנוכחי. בסך הכל הוטל על מערער 1 לרצות עונש מאסר בן 46 חודשים. על המערער בע"פ 2874/17 (להלן: מערער 2) נגזר עונש מאסר בן 30 חודשים. בנוסף, חויבו שני המערערים בתשלום פיצויים בסך של 2,000 ש"ח כל אחד ומאסר מותנה.

המערערים הורשעו על פי הודאתם בכתב האישום בעבירת שוד לפי סעיף 402(א) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, המערערים ישבו בתחנת אוטובוס בשעות הבוקר והמתינו לקרבן מזדמן. אדם הנוסף – אחיו של מערער 1 – עמד באותה עת בסמוך להם כדי לתצפת. נפגעת העבירה, בת שבעים שנה, הלכה בסמוך כאשר היא אווזת בתיק. כאשר פנתה לרחוב מסוים החלו המערערים לעקוב אחריה ולהתקרב אליה. מערער 1 תפס את תיקה, משך אותו והשניים נמלטו מהמקום בריצה עם התיק ותכולתו. מערער 1 לקח מן התיק 50 ש"ח וטלפון סלולרי ואילו מערער 2 והאדם הנוסף נטלו כרטיס אשראי ו-50 ש"ח. הטלפון נמכר לבן משפחתו של מערער 1 תמורת 100 ש"ח.

הסנגורים טענו כי העונש אינו משקף את הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, בדגש על כך שנפגעת העבירה לא סבלה מפגיעה פיזית כתוצאה מהמעשה.

2. החוק והפסיקה מכירים בכך שיש להעניק הגנה מוגברת לקרבן עבירה מבוגר כבמקורנו. אין לעודד בחירה בקרבן הנתפס כטרף קל. יוזכר כי מול הנפגעת המבוגרת עמדו ופעלו שני המערערים הצעירים, שהיו בני 20 ו-19 בעת ביצוע המעשה. החברה אינה יכולה להשלים עם התופעה לפיה בעת הליכה בעיר, באור יום, הופך אדם לקרבן לנטילת רכושו תוך הפעלת כוח. ויוזכר כי אף אם לא נגרמת חבלה פיזית – הטראומה הנפשית העלולה ללוות נפגע עבירה מעין זה יכולה להותיר את אותותיה, לרבות היסוס ומחשבה נוספת טרם היציאה מפתח הבית במהלך היום. בית המשפט חייב לתרום לעקירת תופעה מכוערת זו מן השורש.

בראייה זו, אין לומר כי העונש חמור יתר על המידה ומצדיק התערבות. יש לזכור כי עקרון ההלימה שואף להטיל את העונש הראוי על הנאשם מבחינה ערכית ונורמטיבית, תוך מתן משקל לאינטרס החברתי המוגן באמצעות העבירה. אשר למערער 1 – חלקו רב מן החלק של חברו, אך נדמה כי העיקר הוא עברו הפלילי. חרף גילו הצעיר – 19 שנה – הוא ריצה זה מכבר שלושה עונשי מאסר, ובעת ביצוע המעשה הנדון היו תלויים כנגדו שני מאסרים על תנאי. כפי שצין

בית המשפט המחוזי, מערער 1 אף הגדיל לעשות כאשר ביצע את העבירה פחות מחודש ימים לאחר ששוחרר ממאסר. אשר למערער 2 - אין לו עבר פלילי, אך הוא ביצע את העבירה בצוותא עם מערער 1. אך בהקשר זה יש להעניק משקל לתסקיר, לפיו המערער אינו מכיר בדפוס התנהגותו ואינו מגלה כל מוטיבציה לעבור את הטיפול שהוצע לו. בהינתן אלה, הגם שניתן היה לגזור על מערער 2 עונש קל יותר במידת מה - הפער אינו מצדיק התערבות ערעורית. פסק דינו של בית המשפט המחוזי מפורט ומנומק כדבעי.

3. הערעורים נדחים.

ניתן היום, ט"ו בטבת התשע"ח (2.1.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט